

JOELLE CHARBONNEAU

TIJD
BOM

Karakter Uitgevers B.V.

13.51 UUR

‘Hou op met dat geruzie,’ zei Cas vanuit de deuropening waardoor Frankie en Z net waren verdwenen. Tranen glommen in haar ogen. ‘Zullen we de radio weer aanzetten? Misschien zeggen ze wel dat er eindelijk hulp onderweg is.’

Rashid deed wat ze gevraagd had en liep vervolgens naar Tad om hem te helpen. Na enig geruis hoorden ze de nieuwslezer vertellen dat de brandweer vooruitgang boekte. Aan de westkant was het vuur onder controle en ze hoopten het snel meester te zijn.

‘Er wordt nu één verdachte ondervraagd en de autoriteiten zijn hard op zoek naar een andere persoon die betrokken is bij dit misdrijf. Een bron heeft bevestigd dat die persoon een van de leerlingen is die vastzitten op de tweede verdieping van de school. Er zijn nu al vier bommen afgegaan, maar er schijnt nog een explosief in de school te zijn dat elk moment kan ontploffen.’

Er kon elk moment weer een bom ontploffen en de terrorist was een van hén.

EERDER DIE DAG...

08.35 UUR

DIANA

- HOOFDSTUK 1 -

Je hoefde alleen maar te glimlachen en de juiste kleren te dragen om ervoor te zorgen dat iedereen je bijzonder vond. Als je er succesvol uitzag, gingen mensen er automatisch van uit dat je dat ook was. Daar waren haar ouders van overtuigd. Haar vader had er zijn carrière op gebouwd. Ze wilden dat zij dat ook geloofde.

Diana vond het afschuwelijk dat ze dat deed.

‘Alles draait om perceptie, Diana.’ Dat zei haar stiefmoeder zo vaak dat Diana het wel uit kon schreeuwen. Maar schreeuwen was onfatsoenlijk. En o, wat wekte dat de verkeerde indruk. Uit volle borst schreeuwen was daarom erg verleidelijk voor haar.

‘Zorg altijd dat je de juiste keuze maakt, Diana,’ zei haar stiefmoeder steeds weer. ‘Alles wat je doet is belangrijk en straalt af op je vader en de positie die hij inneemt. Stel je voor wat je vaders tegenstanders zouden zeggen als jij slecht presteerde op school of geen leidersrol vervult in de activiteiten die je onderneemt. Ze gaan zich afvragen hoe serieus je vader over

onderwijs is als zijn eigen dochter ondermaatse schoolprestaties levert. De andere kant is altijd op zoek naar een reden om de beschuldigende vinger uit te steken en aan te tonen dat je vader zijn positie niet waard is. Dat wij het niet waard zijn. Je kunt het je gewoon niet veroorloven je cijfers of je aandacht voor detail te laten versloffen, want daarmee beschadig je je vader en, erger nog, de dingen die hij voor elkaar probeert te krijgen.'

Diana keek naar de kleren die ze voor vandaag had uitgekozen. Na zestien jaar wist ze precies welke details zouden opvallen en wat mensen zouden denken als ze haar zagen. Een stijlvolle witte spijkerbroek. Een smaakvol roze truitje. Niet te duur, want dan werden mensen jaloers. Niet te strak, want dat bracht mensen op het verkeerde idee. En geen kreukels. Kreukels wekten de indruk dat je lui was. Niemand vertrouwt iemand die lui is. Om in het leven te krijgen wat je wilde, moest je vertrouwen uitstralen – zelfs als je van plan was dat te beschamen.

Haar vader straalde vertrouwen uit met zijn perfecte maatpakken die minder stijf overkwamen omdat hij nooit een stropdas droeg en altijd zijn bovenste knoopje open liet staan.

Eenvoudig. Vriendelijk. Volgens iedereen de volmaakte vader en voormalig communicatiespecialist bij het leger voor wie zijn gezin en het land altijd op de eerste plaats kwamen. Althans, dat moest men gedacht hebben, want hij was verkozen. Hij werkte hard om te zorgen dat hij nog een termijn kon aanblijven en het was de taak van het gezin – van Diana – om ervoor te waken ook maar iets te doen waardoor kiezers daaraan konden gaan twijfelen.

Dus van druk was geen sprake.

‘Katherine?’ riep Diana, hoewel ze wist dat haar stiefmoeder een bloedhekel had aan stemverheffing. Er kwam geen reactie; waarschijnlijk was ze al naar beneden gegaan. En haar vader zat vast al in een of andere vergadering. Bijtend op haar lip pakte Diana de gouden oorknopjes die Katherine haar voor haar zestiende verjaardag gegeven had en voegde daar de ketting met het gouden kruisje bij die ze formeel gezien van haar vader had gekregen. Ze had gedaan alsof ze niet gemerkt had dat een van zijn assistentes hem het doosje overhandigde dat voor hem overduidelijk uit de lucht kwam vallen.

‘Het zijn de kleine dingen die het doen.’ Katherine hield dat hardnekkig vol. ‘Mensen letten op de details.’

Ja, dat was zo, dacht Diana, terwijl ze de haveloze vriendschapsarmband uit haar sieradenkistje haalde. Die had ze jaren geleden gemaakt in de hoop iemand te vinden aan wie ze hem kon geven en er in ruil een terug te krijgen. Niemand stond er ooit bij stil dat het populaire meisje graag een geschenk zou willen. Niemand vroeg zich af of het populaire meisje eenzaam was als ze naar huis ging. Iedereen nam aan dat het populaire meisje omkwam in de vriendinnen en een familie had die haar steunde.

Diana liep naar haar spiegel en controleerde haar make-up. Net genoeg om haar blauwe ogen groter te doen lijken. Niet meer, want anders zouden mensen zich afvragen of ze wel een net meisje was. En ze werd verondersteld een net meisje te zijn. In gedachten vinkte ze het lijstje van haar stiefmoeder af.

Gedegen schoenen.

Een mooi huis.

Hoge cijfers.

Een respectabele stamboom.

Perfekte manieren.

Allemaal kenmerken van een sterk, goed opgevoed meisje. Een meisje dat iedereen op school beweerde te kennen. Naar wie ouders en leerkrachten wezen als een voorbeeld voor anderen. Een meisje dat geleerd had haar uiterlijke verschijning en handelen tot op de eenvoudige rode kleur van haar telefoonhoesje te berekenen. Een meisje dat vastbesloten was dat allemaal in de strijd te werpen om iedereen te laten zien dat het dom was om af te gaan op wat iemand wilde dat je zag.

Perfect.

En als ze dat perfecte plaatje niet wilde ruïneren, moest Diana nu aan de slag. Te laat komen was onacceptabel voor een meisje dat geacht werd onberispelijk te zijn. Te laat komen impliceerde een gebrek aan respect voor iemand anders' tijd.

Ze wierp een blik op haar horloge, schudde haar hoofd en haastte zich naar beneden om haar stiefmoeder te zoeken, zodat zij haar een lift naar school kon geven voor de jaarboekbijeenkomst.

'Katherine?' riep ze.

Geen reactie. Hm. Tja, dan was Katherine waarschijnlijk in de achtertuin om te controleren of het personeel het meubilair glanzend had gepoetst, zodat er na afloop van de bijeenkomst vanavond gasten uitgenodigd konden worden.

'Katherine?'

'Je moeder is de deur uit.'

'Wat?' Ze draaide zich om en zag haar vader met zijn telefoon tegen zijn oor gedrukt naast de schommelbank op de

veranda staan. Aangezien het geen enkele zin had hem te corrigeren voor wat betreft Katherines relatie tot haar, vroeg ze simpelweg: ‘Waarnaartoe?’

Hij stak een hand op om haar het zwijgen op te leggen. ‘Ja, ik ben er nog, en ja, ik begrijp dat er enige tegenwerking is geweest, maar ik kan nu geen afstand meer nemen van dat wetsvoorstel, want dan word ik neergesabeld. Dan ruikt de pers bloed en is het allemaal afgelopen. Terwijl we allemaal weten dat ik wat dit betreft gelijk heb. Ik heb gewoon nog één dingetje nodig om te zorgen dat de balans omslaat in mijn voordeel. Je moet me maar vertrouwen.’

Diana wilde weer wat zeggen, maar voordat ze een woord kon uitbrengen, draaide haar vader haar de rug toe en knikte. Ze zou achter in de rij moeten aansluiten om zijn aandacht te krijgen.

‘Ja. Dat ga ik vanavond doen. Maak je geen zorgen, het is de perfecte gelegenheid om de positieve punten van het wetsvoorstel te benadrukken en het gesprek de juiste kant op te sturen. Over een halfuur ben ik op kantoor, mocht je nog andere dingen willen bespreken. Fijn je gesproken te hebben, Tim. Ik waardeer je toewijding. Wij gaan dingen op zijn kop zetten.’ Eindelijk verbrak hij de verbinding en draaide zich naar haar toe.

Hij droeg een kakibroek met een keurige vouw en een rode polo onder een donkerblauw sportjack – *relaxed autoritair* noemde haar stiefmoeder die stijl. Diana vond haar vader er echter helemaal niet relaxed uitzien.

‘Was dat Tim?’

Haar vader knikte. ‘Hij maakt zich zorgen over de negatieve pers die mijn wetsvoorstel krijgt.’

Tim zat nog niet zo lang bij haar vaders staf als de anderen, maar hij was slim en scherpzinnig; de reden dat haar vaders hoofd personeel hem meteen na zijn afstuderen in dienst had genomen. En hoewel hij jonger was dan de andere werknemers, wist Diana dat Tims zorgen over haar vaders wetsvoorstel gerechtvaardigd waren. De pers noemde het een schending van de privacy. Met die nieuwe wet zouden leerlingen en docenten het schoolbestuur op de hoogte moeten brengen wanneer ze vermoedden dat iemand op school leerlingen, docenten of schooleigendommen schade wilde berokkenen. Verdachte leerlingen zouden vervolgens hun wachtwoorden van sociale media en e-mail moeten vrijgeven op straffe van schorsing en een potentieel onderzoek door de autoriteiten. Degenen die voorafgaand aan een noodlottig ongeval of misdrijf geen melding hadden gemaakt van vermoedens, konden beschuldigd worden van medeplichtigheid.

Haar vader was ervan overtuigd dat de wet voor een ommekeer zou zorgen en eindelijk voor elkaar zou krijgen wat geen andere wet gelukt was: de veiligheid vergroten. Opstandige leerlingen die kwaad in de zin hadden, zouden zich wel twee keer bedenken als ze wisten dat hun vrienden en docenten hen in de gaten hielden en van elke verdachte activiteit melding maakten. En door dreigend gedrag al in een vroeg stadium te ontdekken en te slim af te zijn, was de kans groot dat die leerlingen op het rechte pad gebracht konden worden. Haar vader was ervan overtuigd dat actie ondernemen in het onderwijssysteem de beste manier was om het escalerende patroon van geweld in het land te veranderen.

‘Heeft er weer iets negatiefs in de pers gestaan?’ vroeg Di-

ana. Niet iedereen was het eens met haar vaders ideeën en hoe hij het land wilde beschermen. Sinds de bekendmaking van het wetsvoorstel had het telefoontjes, mails en grote krantenartikelen geregend over schending van de privacy en de verschillende opvattingen over wat een ‘bedreiging’ van de maatschappij werkelijk was. Zelfs Diana had haatmail ontvangen vanwege haar vaders idee. Toen ze had geprobeerd daar met hem over te praten, had hij gezegd dat ze de mail aan Tim moest geven en er niet meer aan moest denken. Dat alles op zijn pootjes terecht zou komen. Maar toen Tim bij haar was gaan zitten om te luisteren naar haar verhalen over de dreigementen die ze had gekregen en dat mensen haar vertelden dat ze tegen haar vader gingen stemmen, had Tim toegegeven dat de terugslag zorgwekkend was. Indien de vloedgolf van negatieve berichtgeving en woedende krantenartikelen over de potentiële wet aan bleef houden, zou die al ten onder gaan voordat de haalbaarheid ervan überhaupt getoetst kon worden. En haar vaders carrière – die noodzakelijk was om de wereld te verbeteren, zo was haar ooit verteld – zou daarin meegesleurd worden.

Was het gek dat Tim er alles aan wilde doen om te zorgen dat de bijeenkomst vanavond veel media-aandacht kreeg, of dat zij bereid was tot het uiterste te gaan om te helpen? Het was fijn dat er eindelijk iemand beseftte dat ze in staat was om te helpen en naar haar ideeën wilde luisteren. Tim had gezegd dat hij het fijn vond om met iemand van gedachten te wisselen zonder bang te hoeven zijn dat zij tegen de senator zou zeggen dat zijn ideeën te radicaal waren of dat hij zijn werk niet aankon.

Haar vader haalde zijn schouders op en schonk haar zijn aangeleerde glimlach. ‘Sommige sponsors vragen zich af of we het plan niet even in de ijskast moeten zetten om het nader te bestuderen, maar Tim beschikt over cijfers die zeggen dat dat nu meer kwaad dan goed zou doen. Ik maak me geen zorgen. Tim en de anderen hebben een plan om te zorgen dat het goed komt.’

‘Als je me nodig hebt...’

Haar vader stak zijn hand op: zijn telefoon ging weer. Die ging altijd. Hij keek Diana met een gespannen glimlach aan. ‘Je moeder heeft een briefje voor je achtergelaten op het aanrecht. Je kunt helpen door klaar te staan als ze je komt ophalen. Het is belangrijk dat alles vanavond perfect verloopt.’ En voordat ze daarop kon reageren, bracht haar vader de telefoon bij zijn oor en zei: ‘Fijn dat je belt, Larry...’, terwijl hij het huis weer in liep.

Diana haastte zich achter hem aan, maar hij nam niet de moeite om achterom te kijken. Een minuut later hoorde Diana de voordeur achter hem dichtslaan voordat ze hem had kunnen vertellen dat ze een lift nodig had. En toen ze het briefje van haar stiefmoeder las, wist ze dat ze die van haar ook niet zou krijgen.

Diana liefde,

Ik ben om vier uur thuis om je op te halen. Trek die blauwe satijnen jurk aan en draag je haar los. Zorg alsjeblieft dat je op tijd bent. Vanavond is voor ons allemaal erg belangrijk.

Katherine

Ze staaarde naar het briefje.

Zorg dat je op tijd bent.

Draag je haar los.

Vanavond is belangrijk.

Maar Diana een lift naar school geven was dat duidelijk niet. Ze draaide aan haar armband en keek nog een keer naar haar stiefmoeders briefje. Stuk voor stuk galmden de woorden door haar hoofd, samen met alle andere dingen die ze in de loop der jaren had gezegd.

‘Hou je mening voor je, Diana.’ Want die zou wel eens af kunnen wijken van wat ze behoorde te denken. En dat was niet toegestaan.

‘Vergeet niet dat we op je rekenen.’ Ja. Dat deden ze.

Diana ging weer naar boven en liep naar de antieke speelgoedkist in de hoek van haar kamer. Snel schoof ze de stapel kussens en de extra deken ervanaf, tilde het deksel op en haalde er twee tassen uit. In het zijvakje van een van de tassen zat het lijstje dat ze een paar weken geleden gemaakt had. Dat stopte ze in haar zak.

Een snelle blik op de klok vertelde haar dat ze zich moet haasten, omdat ze anders te laat zou zijn voor de jaarboekbijeenkomst. Gisteren had ze die twee uur naar voren geschoven. Vermoedelijk stonden de andere leden niet te juichen als ze hen liet wachten nadat ze hen verzocht had hun plannen te wijzigen.

Diana draaide zich om, wierp nog één blik in de spiegel en zag wat haar familie van haar verlangde. Wat ze heel hard had geprobeerd te veinzen. Perfectie. Iemand van wie iedereen verwachtte dat ze deed wat juist was en van wie niemand ooit zou vermoeden dat ze iets verkeerd deed.

Mooi.

Snel stuurde ze Tim een berichtje om hem te melden dat ze nu naar school ging. Vervolgens pakte Diana voorzichtig haar tassen op, liep de trap af en ging de deur uit. Haar vader meende dat haar enige bijdrage bestond uit knikken, glimlachen en onberispelijk ogen – zoals haar familie zich behoorde te gedragen. Ze was vastbesloten hem van het tegendeel te overtuigen.